

ЕКСТАЗ НА ЛИСТАТА

10

ДЪЖДЪТ СЪМ АЗ

Обичам
дъждовните канди
Когато
ме смразят в студено заклинане
Толкова обичам
техните дълги крила
Искам
да се скитам в нощта
Да бъда
като песен
Има нещо
което ме кара да те повикам...
Само че
ти ще се преструваш, че не ме чуваш
През нощта
ще спиш
И никога няма
да узнаеш
Че
този Дъжд съм Аз.

ЛУМИНИТА МИХАЙ ЧОБА е необикновена гъvezична поетеса: своите екзалтирани стихове, пропити от дълбоко религиозно чувство от споделянето на очарованието от света около нас и живота, една безкрайна епифания, пише на румънски и ромски.

Онова, което я отличава от останалата съвременна ромска поезия и превъзхожда всичко писано досега в Европа е преди всичко чистотата на музикалната интонация, която е наследила от своя древен етнос, произхождащ от Индия.

Поезията на Луминита Михай Чоба притежава трагичната нотка на настящия драматизъм, може би защото самата тя е решила да превърне поезията си в съдба, колкото лична, толкова и на целия етнос, към който принадлежи.

Непрестанно се стреми към повече, напивайки основата, в битката да покаже циганския начин на изразяване пред цивилизования свят: нещо, изискващо време и метод.

Цивилизацията познава свещени и местни езици, както и фрази, произнасяни от изчезнали племена, пръснати по света и изучавани от забележителни антрополози като Клод-Леви Строс.

Разглеждани към една вертикална комуникативна сила, от народ на народ, можем да опознаем границите и ефективността им статистически, но вече не знаем кои езици и думи са скъпни на Бога; затова и щом почитаме Бога в безбройното, нека го възхваляваме на всички езици.

Чезар Ивънеску

НОЩ

В очите ти, о, Нош,
виждам листата на земята
да се въртят, да се извиват наоколо
издухани
натам, отвъд съня,
надмогвайки дъжда
топящи се сега в очите ти
а
циганка дива чака
се приближава и открадва твоите очи
родени от тъмнина
и
тръгва тя тогава
босонога през тези треви зелени от звезди
пейки, заклинайки
луната я целува по лицето
пък тя сподавя конека си във
плач
дорде
зората пукне...